

Kenttäkuume nousee

eli tarina siitä, kuinka pesunkestävä esteratsastaja haksautti vanhoilla päivillään kenttäratsastukseen

1 Auburnin kartanolla	1
2 Vanha ystävä	6

1 Auburnin kartanolla

» 26.05.2019. [Spring Circus](#) -kenttäratsastuskilpailuiden VIP-aitiossa saadaan päähänpistoja.

Viinilasi kädessään Arne Rosengård sai *ideoita*. Susanne-vaimon silmät häilähtivät viileän tietäväisinä miehen suuntaan, kun tämä Kastanjan kartanon ruusupuutarhaan katetun VIP-pöydän ääressä istuessaan erehtyi näyttämään liian kiinnostuneelta ympärillä tapahtuvasta sirkuksesta. Kenttäratsastusta näki harvoin, jos ei varta vasten sen perässä matkannut. Hevosurheilu kaikissa muodoissaan oli lähellä koko Rosengårdien suvun sydäntä, ehkä muutamaa tummanpuhuvaa villapilveä lukuunottamatta, ja vastahakoisesti Susanne myönsi, että hän olisi keksinyt huonompiakin tapoja viettää kesää kohti taittuvaa toukokuun päivää. Silti — tämä oli väärä paikka ja hetki saada *ideoita*.

”Tämä kenttäratsastus on kyllä viihdyttävää”, Arne tuumasi. ”Ja miten mukavaa on viettää aikaa koko perheen kanssa.”

”Paitsi Alexanderin”, piipitti Josefina.

Kuopusrukka koki olonsa mahdottoman epämiellyttäväksi. Totta kai hänestä oli ihanaa ehtiä hyvästellä perheensä kunnolla; yhteinen viikonloppu olisi viimeinen ennen Josefinan ja tämän poikaystävän lähtöä kesätöihin Saksaan. VIP-aitiossa patsasteleminen vain ei ollut Josefina Rosengårdille luonteenomaista toimintaa. Levottomana tyttö pälyili välillä ympärilleen, peläten, että tutut niin Purtseilta kuin Auburnistakin tuijottaisivat häntä silmät sirrillään ja uskoisivat varauksetta hänen pitävän itseään ja perhettään muita parempana.

”Niin, Alexander, tosiaan. Kiireinen uraohjus”, Arne naurahti, ja sai osakseen hivenen pahansuovan katseen vaimoltaan, joka oli ainoastaan pojastaan ja tämän kilpaurasta niin ylpeä, ettei

juurikaan sietänyt tähän kohdistuvaa vitsailua. Alexander, kartanon keskimäinen lapsi, oli sentään sisaruksista ainoa, joka hyödynsi saamansa resurssit ja lahjakkuutensa ja tavoitteli mainetta ja menestystä eikä vain haaveillut ja viettänyt mukavaa elämää. Josefinan kesäretkeen Susanne suhtautui juuri siten: haaveellisena, hevosurheilun maustamana matkana, jolla oli alku ja loppu. Tytössä ei ollut sisua ja halua pyrkiä enempään. Suloinen ajanvietto ihastuksenkohteen kanssa oli sitä, mihin Josefina pystyi.

Vilhelmina sen sijaan oli tyytynyt hiljaiseen, tasaiseen perhe-elämään, jota ei kukaan muu koskaan muistaisi, kun esikoistytystä aika jättäisi. Susanne katseli miehen ja lapset kotiin jättänyttä naista, omaa tytärtään, ja ajatteli, että Vilhelmina oli valinnut saman kohtalon kuin hän itse aikanaan. Hyvän miehen, miellyttävän elämän ja pari–kolme lasta joita vaalia ja joiden vuoksi sysätä oma kunnianhimonsa syrjään.

Ehkä valinta osoittautuisi Vilhelminalle onnistuneemmaksi kuin Susannelle. Ehkä Vilhelminan mies todella olisi hyvä mies. Susanne katseli Arnea ja tunsi, tahtomattaan, katkeruutta keskellä kesäistä päivää.

Arne Rosengård oli syventynyt jutustelemaan perheen tytärten kanssa. Sitä piirrettä Susanne oli yrittänyt miehessä arvostaa: ihmisläheisyyttä ja ehdotonta omistautuneisuutta omille lapsilleen. Toisinaan arvostaminen oli ollut helppoa. Ihmisläheisyys oli kuitenkin johtanut miehen *kyseenalaisiin seikkailuihin*, yhdenlaisiin ideoihin, ja se yhdessä lasten huomioon kanssa oli johtanut vaimon laiminlyöntiin.

Arnen katse lipui vesiesteelle, ja Susanne tunnisti pilkahduksen silmissä. Se oli aina ollut ensimmäinen hälyttävä merkki uudesta ideasta. Katse oli sekoitus uteliaisuutta, innostusta ja intohimoa. Tällä kertaa intohimo ei kuitenkaan kohdistunut ihmiseen, naiseen, mistä Susanne ei jaksanut edes olla hyvillään, sillä eihän sellainen hyvittänyt mitään. Poikkeus sääntöön ei tehnyt muuta kuin alleviivannut säännön olemassaoloa. Arnen sääntö: viehäty, rakastu, rakasta ja sitten joko lakkaa rakastamasta ja unohda tai jatka rakastamista ja olet, että se on vaimollesi *okei*, koska rakkaus kuuluu elämään.

Kenttäratsastus. Siinäkö Arnen uusi intohimo? Susanne tuhahti. Vanha mies etsimässä villityksiä, jotka saisivat hänet vielä kerran tuntemaan olonsa viriiliksi ja huimapäiseksi. Sellainen mies oli aina ollut, aina etsimässä uusia endorfiinikoukkuja.

Susannekin käänsi huomionsa vesiesteelle, seurasi kirjavan hevosen etenemistä, ja tiesi Josefinan katsovan kaikkein tarkimmin. Tyttären poikaystävä Rasmus Alsila oli hetken aikaa koko Rosengårdien perheen huomion keskipisteenä, Vilhelminankin, tullut nauttimaan hevosurheilusta, lapsivapaasta ja kenties viinilasillisesta tai kahdesta. Rasmus Alsila ja Bran-ratsu saivat Vilhelminan

hetken aikaa aidosti katsomaan sitä hevosurheilunäytöstä, mutta sitten esikoistyttären kiinnostus palasi entisiin kapeisiin uomiinsa. Hevoset eivät koskaan olleet olleet tyttäreille yhtä tärkeitä kuin muulle perheelle. Vilhelmina pahoitteli ja poistui pöytäseurueesta naistenhuoneen verukkeella hillityn uteliaisuuden ohjastamalle tutkimusmatkalle. *Auburnin*, kuten sitä nykyään kutsuttiin, kartano herätti naisessa mielenkiintoa enemmän kuin kenttäratsastus.

Istumapaikka vapautui. Susannen tympeää katsetta uhmaten Isabella Sokka liittyi pöytäseurueeseen emännän roolia yllään kantaen. Susanne hymyili kylmän tervehdyksen ja katseli sitten maastoradan näkyvää osaa osoittaakseen, ettei ottaisi osaa tähän keskusteluun pakollista kohteliaisuutta enempää. Se ei tarkoittanut, etteikö hän olisi kuunnellut tarkkaan.

Kilpa-asuinen Isabella halusi tietää, viihtyivätkö vieraat ja miellyttikö palvelu. Josefina kiitteli nöyränä, Arne hurmaavasti, ja Susannen teki äkillisesti mieli kuristaa koko charmantti ukko. Kuinka se kirveli: muistaa, kuinka puoleensavetävää oli miehen viehätysvoima. Eikä Arne edes sortunut flirttailuun, sillä Isabella Sokka oli lähempänä Arnen tytärten ikää kuin miestä itseään, ja kaiken lisäksi sukua. Luoja yksin tietää, että moni muu asia miehen maun ulkopuolelle ei sitten rajautunutkaan. Susanne soi itselleen sen, että kitkerä ajatus siitä kylätoimikunnan homssuisesta hortonominaikkosesta sai kohota hetkiseksi pintaan. Viisitoista vuotta oli kartanonisäntä rakastanut sitä naista, välillä enemmän ja välillä ei juuri lainkaan. Susanne oli jo kyllyiksi viisas ollakseen sotimatta tuulimyllyjä ja hortonomihutsuja vastaan, mutta hävettävän monia raivokkaita itkunpuuskia tilanteen hyväksymiseen oli tarvittu.

Hyväksyminen ei poistanut katkeruutta, ja sitä lievittääkseen Susanne Rosengård antoi itselleen luvan loukata miestänsä myöhemmin. *Ymmärrät olevasi liian vanha Sokan beitukoille, muttet kenttäratsastajaksi*. Susannella olisi aikaa hioa sanoja terävämmiksi, ennen kuin hän sanoisi ne ääneen. Sen ajatteleminen teki rouvan olon julman tyytyväiseksi.

Niin teki ympäristön havainnointikin. Susanne Rosengård kiitteli itseään tarkkanäköisyydestä, joka oli hänen parhaita luonteenpiirteitään, vaikkakin rouvan itsensä tietämättä kenties kitkeryyden sävyttämä ja siten tulkintoihin asti edettäessä vinoutunut. Pahansuovasti Susanne oli pistänyt merkille Isabellan syrjäkareiden suunnat, kun tämä pistäytyi aina kilpailukiireiltä ehtiessään jututtamassa VIP-vieraita. Oliko tämän hupakon todella yhtä mahdollon peitellä ihastuksiaan kuin Arnen? Susanne antoi omanakin katseensa lipua huomaamatta VIP-aition pakolliseen nousukaslisäykseen. Kuinka hyvin autokaupoilla mahtoi tienata? Kylliksi ostaakseen viehättävä-statuksen Isabella Sokan skaalassa? Vaikka ehkä siihen ei tarvittu sitäkään vähää.

”Mielenkiintoinen laji”, Arne kehui Isabellallekin autuaan tietämättömänä siitä, miten hänen vaimonsa kiehui viileän ja tyynten pinnan kätköissä.

Susanne otti sen merkin: oli hänen aikansa liittyä keskusteluun.

”Niin”, ylväsryhtinen nainen sanoi ja katsoi huolitellun kiintyneesti miestänsä. ”Luulenpa, että mieheissäni on, hmm, syttynyt palo lajiin.”

Susanne asetti kätensä Arnen käsivarrelle. Ele oli hieman hellä ja aavistuksen verran omistava, muttei liiaksi kumpaakaan, jottei lopputulemana olisi mielikuvaa heiveröisestä tai mustasukkaisesta vaimosta. Susanne oli ollut mustasukkainen aina, mutta sellaisen piirteen paljastaminen avoimesti olisi ollut hirvittävä heikkoudenosoitus.

”Todellako?” hymähti Isabella Sokka, ja Arne naurahti jo ennen kuin nainen jatkoi: ”Näemmeköhän myös teidän sukunimeänne jatkossa kenttäratsastuksen osallistujalistoiissa?”

Arne naurahti leppoisasti, ja Susanne tarkkaili miestänsä sivusilmällä. Mies ei vaikuttanut tippaakaan hiprakkaiselta, vaikka Susannesta tuntui että tämän täytyi olla sitä edes hieman — haaveilla nyt selvinpäin *kenttäratsastuksesta!* Pesunkestävä esteratsastaja! Pysyisi vain arvokkaasti ikääntyneenä konkarina omassa lajissaan, eikä ryhtyisi hupsuttelemaan vanhoilla päivillään. Vaikka oliko Arne lopultakaan pesunkestävä. Yhtä kaikki, Arnen ulosanti oli sulavaa ja *hurmaavaa* ja sillä tavalla lämminhenkistä, ettei Susanne itse koskaan sortunut sellaiseen. Siksi kai Arnesta niin kovasti pidettiin. Mies osasi olla niin tavallinen ja helposti lähestyttävä.

”Tässä iässä sitä tiedostaa, ettei uusien asioiden kokeilemiseen ole rajattomasti aikaa”, Arne tuumasi. ”Kyllä nyt on viimeiset hetket, jos aion ikinä itse kouluttaa kenttähevosen.”

”Aivan alusta astiko?” kysyi Isabella Sokka ja hymyili — vaikuttuneena vai vanhaa höperöä miestä säälitellen?

”Niin, hmm, kenties. Nuoret hevoset ovat aina olleet sydäntä lähellä. Ja nuoret, muutenkin. Meidän lienee aika etsiä Rasmus käsiimme ja onnitella kilpailusuorituksesta. Onnea omaan kilpailupäivääsi”, Arne toivotteli lämpimästi, ja hänen seurueensa naisväki nyökytteli kohteliaat vahvistukset toivotukselle, vaikka Susannelle oli toki yhdentekevää, olisiko Sokalla matkassaan onnea vaiko epäonnea.

Ja *hab*, onnitella nyt Rasmus Alsilaa, Susanne ajatteli, kun heidän seurueensa siirtyi yksissä tuumin etsimään ratsukkoa. Mistä? Tämänpäiväisestä suorituksesta? Tuskinpa sentään, sehän oli ollut surkea. Eilisestä? Alle metrisiä esteitä. Toissapäiväisestä? Arvostelulajit olivat arvostelulajeja.

Susanne katseli nuorimmaistaan, joka näytti mahdottoman pihkaantuneelta mieltiettynsä välittömään läheisyyteen päästyään. Ah. Kenties Alsilan kloppia sietäisi onnitella siitä. Niin kauan kuin pojalla oli ote vauraan ratsukartanon perilliseen, oli olemassa myös jonkinlainen toivo niistä resursseista, joiden turvin Alexander jo toteutti kunnianhimoaan. Susanne kohtasi pojan katseen ja

hymyili, mutta epäluulo eli hänessä vahvana. Niin oli ollut aina, eikä ikä ollut lievittänyt sitä piirrettä lainkaan.

2 Vanha ystävä

» 13.06.2019. Arne vieraillee aikojen takaisen työkaverinsa luona.

Arne odotti tyttärtään saapuvaksi Riesenbeckin juna-asemalle. Mikä vinha sattuma olikaan, että hänen Josefinansa mielitetty oli työskennellyt takavuosina kaikista maailman ihmisistä itsensä Dierk Mayerin alaisuudessa ja tullut nyt johdattaneeksi Josefinankin samoille teille? Arne ei ollut suonut Dierkille montaakaan ajatusta kuluneiden vuosikymmenten aikana, mutta tämä käänne oli liian mehevä tullakseen jätetyksi huomiotta. Arne muisti lämmöllä aataminaikaista työkaveriaan, joka oli hänestä itsestään poiketen valinnut hevosurheilun perhe-elämän sijaan. Kummasti heidän toisistaan poikkeavat valintansa nyt ajoivat heidät takaisin yhteydenpitoon, sillä ilman kuopustaan ja tämän poikaystävää Arne olisi varmasti antanut Dierkin pysyä siellä minne tämä oli vuosikausia sitten työnnetty: unohdettujen muistojen syövereissä.

Josefina ei tiennyt hänen tulostaan, ja Arnesta oli mieltälämmittävää nähdä ilahtunut yllättyneisyys tyttärensä kasvoilla. Lapset kasvoivat ja itsenäistyivät, Josefinakin, joka oli kaikista Arnen lapsista arin ja varovaisin. Oli vanhemmuuden suurimpia haasteita astua syrjään ja antaa jälkikasvun etsiä omat paikkansa maailmasta. Arne uskoi pärjänneensä sen haasteen kanssa paremmin kuin vaimonsa, vaikkei kuuna päivänä sanoisi sitä Susannen kuullen ääneen. Se nainen ei kritiikkiä sietänyt.

“Onpa miellyttävää päästä tapaamaan vanhaa ystävää pitkästä aikaa”, Arne hymisi tyytyväisenä vaihdettuaan ensikuulumiset nuorten kanssa.

Rasmus Alsila ajoi. Vasten tyttärensä ehdotusta Arne oli itse asettunut takapenkille, ja sieltä mies tarkkaili vaivihkaa Josefinaa, joka istui levollisen näköisenä apukuljettajan paikalla. Tytär vaikutti onnelliselta. Arne oli siitä iloinen. Josefina oli aina ollut niin kovin huolestuvainen ja levoton.

“Mulla ei ollut hajuakaan, että te tunnette toisenne”, tytär päivitteli juuri ihmeissään.

“Niin, no, ne ovat hyvin vanhoja aikoja”, Arne tuumasi. “Ei ole kai tullut koskaan puheeksi, vaikka huomaankin yhä useammin muistelevani sentimentaalisesti vanhoja aikoja niin kuin höpsähtänyt ukonkäppänä. Ikä tuo kai sellaisia taipumuksia tullessaan.”

Se sai Josefinan kurtistamaan ohimennen kulmiaan. Hänen nuorimmaisensa oli muita lapsia vaikeampi hyväksyä, että isä vanheni, Arne oivalsi silloin. Tietenkään Arne ei itsekään suvainnut pitää itseään ikälöppuna kääpänä, mutta se tosiasia hänen oli jo hyväksyttävä, ettei hän enää ollut se sama huimapäinen ja voimiensa tunnossa kukoistava nuori mies, jollaisena hän oli viimeksi Dierk Mayerin kohdannut.

Ei ollut Dierk itsekään, Arne ajatteli kohdatessaan vanhan ystävänsä tämän oman tallialueen sydämessä. Siisti toimisto oli sopiva miljöö kahden arvokkaasti harmaantuneen miehen jälleennäkemiselle. Osapuulleen kolme vuosikymmentä oli kulunut, mutta jotkin asiat eivät muuttuneet. Dierkin kädenpuristus oli yhä rehti ja katse suora.

“Good to see you, Arne”, Dierk Mayer hymyili pienieleistä, kuivaa hymyään.

“Ah, you too. Look at you, an old man already”, Arne virkkoi ja sai vastaukseksi huvittunutta päänpuudistelua.

“At least I’m not a grandpa”, Dierk kuittasi viekkaasti takaisin, ja Arne naurahti hyväksyvästi.

“From what I’ve heard, you have, what, two grandkids now?”

“Vilhelmina, my eldest, has two children, yeah. A daughter and son”, Arne kertoi hyväntuulisena.

“But we’ll have plenty of time to catch up and dwell in memories. You have some work to do, I reckon.”

“Ah, yes, the business doesn’t run itself. I look forward to catching up with you.”

Ja niin sovittiin yhteisestä illallisesta. Arne ei pistänyt pahakseen, kun Dierk hänen tehdessään lähtöä kehotti:

”Oh, and take the youngsters with you.”

Se oli miellyttävä ilta. Dierk kestitsi vierastaan ja kesätyöntekijöitään tämän ohella, ja kuulumisia todella piisasi vaihdettavaksi. Josefina ja Rasmuksen jo poistuttua heidän seurastaan keskustelu siirtyi sivuamaan välillä syvempiä aiheita.

“And how is your wife”, Dierk muisti kysyä kohteliaasti; Arne epäili, ettei tuntemattoman naisen kuulumisilla ollut vanhalle työkaverille juurikaan mielenkiintoarvoa.

“Ah. She’s still a force of nature, that woman”, Arne naurahti pehmeästi ja pyöritteli viskilasia kädessään. “As beautiful and dangerously intelligent and strong-willed as ever.”

“Hm”, äännähti Dierk ja Arne tunnisti hymyn aavistuksen tämän kasvoilla. “Took someone special to tame you, I guess.”

“Yeah, Susanne, she really is... something. Oh, and the kids, they are — well, you know.”

“Josephine is a good kid. Well mannered, hard working, kind. You must’ve done something right parenting her.”

“Hmh”, oli Arnen vuoro hymähtää. Liekö Josefina tasaisen miellyttävä luonne hänen ansiotaan. Mies otti kuitenkin arvostavasti vastaan positiivisen näkemyksen tyttärestään; vaikka ei mikään maailmassa olisi saanut Arnen omaa kantaa muuttumaan. Hän oli lapsiaan jumaloiva isä, vaikkakin joskus ankara.

“Anyway — Susa is not too happy about this new hobby of mine”, Arne käänsi keskustelun suuntaa jälleen kepeämmille vesille.

“Really? And why is that? She afraid you’re going to hurt yourself?” veikkasi Dierk, ja Arnea nauratti.

Voi, Dierk ei toden totta tuntenut Susannea. Mies oli tavannut Arnen morsiamen juuri sellaisena: nuorena, hentona morsiamena. Siitä oli yli kolmekymmentä vuotta, ja paljon oli muuttunut, eikä Susannen luonne ollut ainakaan pehmennyt niinä vuosina.

“Nah. She probably just thinks I’m going to make a fool out of me.”

“Is that so?”

“She sees it as an old man’s claptrap. The last chance to feel young again.”

Dierkiä nauratti. He syventyivät keskusteluun hevosurheilusta ja Arnen kenttäratsun etsinnästä. Se oli reissun perimmäinen tarkoitus, vaikka tyttären ja vanhan työkaverin tapaaminen matkan varrella olikin ehdottoman tärkeä bonus. Vain muutamien päivien päästä Arne olisi jo Englannissa koeratsastamassa potentiaalisia kenttäratsuja. Pohjimmiltaan hän olisi tahtonut tukea kotimaista hevoskasvatusta, mutta kenttähevosia ei kasvanut Suomessa aivan joka oksalla. Etsintä ei vielä ollut tuottanut tulosta.

“Speaking of which... I also have some horses that might be of interest to you. I have this Irish bred stallion, and then one thoroughbred, but he’s a bit of a nasty creature, that one. Oh, and then there’s the other thoroughbred as well, Divisadero. He might do well as an eventer”, Dierk paljasti liikemiespuolensa.

Tietenkin Arnea kiinnostivat Dierkin hevoset. Sinä iltana ei kuitenkaan ollut oikea aika tehdä kauppaa, pikkupäissään ja järki maittavan illallisen sumentamana. Arne ilmaisi kohteliaasti, että hevoskaupoista puhuttaisiin huomenna, ja Dierk vastasi yllyttämällä vanhan kollegansa kipuamaan silloin ratsaille. Arne Rosengård ei pahastunut haasteesta. Toki hän koeratsastaisi ystävänsä tarjoamia hevosia mielellään.

Ne olivat hyviä hevosia. Ensimmäisenä Arne asetteli pitkät koipensa irlantilaisen [Donovanin](#) kylkien ympärille. Hevonen oli kaikin puolin mukava ja mutkaton, ja Arne oli tulkitsevinaan, että se oli erityisesti hänen vävykokelaansa suosiossa. Rasmus Alsila seurasi ratsastusta Josefina vierellään, ja hetken aikaa Arne huvitteli kuvittelemalla, miten voisi saada nuoret kyläilemään Donovanin varjolla useammin. Voi, kyllä Arne kutsuisi Rasmuksen hevosta ratsastamaan, jos vastapainoksi saisi illastaa nuorten kanssa useammin.

Täysiveriset olivat oma lukunsa. *Kurjaksi olennoksi* nimitelty [Dick](#) osoittautui juuri sellaiseksi. Se oli kuuma ja kiero kuin ahjossa hehkuvaksi polteltu ja hallitsemattomasti vinoon lyöty naula. Arne ei hankalia hevosia pelännyt, jos nyt ei sellaista omakseen janonnutkaan. Ehkä se oli iän tuomaa viisautta, ehkä mukavuudenhalua. [Divisaderosta](#) Arne piti, vaikka totesikin sen ehkä turhan

herkkäsieluiseksi menopeliksi. Ratsastettuna se eteni kuin juna, mutta Arnen oli silti vaikea kuvitella sitä porhaltamaan empimättä vesiesteiden halki tai edes loikkaamaan erikoisemman maastoesteen yli silmää räpäyttämättä. Voisihan siitä tulla hyvä, mutta jokin jäi puuttumaan. Hevonen ei tuntunut omalta.

Arne oli oppinut luottamaan tunteeseen. Se oli johdattanut hänet monien oikeiden päätösten äärelle pitkän elämän aikana. Jos *se jokin* puuttui, sitten se puuttui. Vain Donovan jäi miehen mieleen pidemmäksi aikaa, mutta Dierkin huomasi välittömästi, ettei Arne ollut tarjokkaista loputtoman innostunut. Entisaikojen kollega ei ottanut sitä henkilökohtaisesti. He molemmat tiesivät, millaista oli ratsastaa hevosella, joka todella *iski* ja kosketti syvälle sieluun. Sitä tunnetta Arne etsi, vaikka epäilikin, ettei sellainen onni välttämättä enää kohtaisi häntä.

Vielä hän ei kuitenkaan ollut luopunut toivosta. Arne jatkoi hevosenhakuseikkailuaan ja matkasi Englantiin.